

Prædiken til 2. søndag efter helligtrekonger

Joh. 2, 1-11

Som nogle af jer nok ved, så har jeg tit været i Holland, fordi min mand kom derfra. Ikke langt fra mine svigerforældres hjem, er der et stort område, Veluwe, hedder det, hvor de praktiserer en særlig streng form for kristendom. Hver lørdag aften strør man sand på gulvene, der skal ligge der søndagen over for at komme hviledagen i hu.

Søndag *går* alle mennesker i kirke. Det gør de virkelig. Det vil sige, at de, der kommer langvejs fra, stiller bilen uden for bygrænsen og *går* så ind til kirken. Ja, faktisk må man slet ikke køre i bil i disse byer om søndagen. Kvinderne skal have håret tildækket, når de kommer til kirke, og derfor ser man selv helt små piger komme gående hen ad gaden med hat på.

Min mand fortalte også, at da han var dreng, boede der i hans by folk, som kom fra denne egn. Deres børn, som var min mands legekammerater, måtte ikke cykle om søndagen – de måtte heller ikke spille fodbold eller lege om søndagen. Det lyder for os næsten som noget, det iranske præstestyre kunne have fundet på, men det er altså noget, der foregår i et nordeuropæisk, kristent land i år 2011.

Sociologerne er selvfølgelig meget optagede

af disse hollandske tilstande. Man taler om en særlig kristen – eller protestantisk – etik, der har gjort disse mennesker særlig afholdende og særlig hårdt arbejdende.

Men i virkeligheden er det jo ikke kun i Holland, at vi finder sådan en tankegang. For selvom de fleste danskere nok ikke kommer så ofte i kirke, så er afholdenheden, hvad enten den så er særlig kristelig eller ej, også noget vi sætter højt, selvom vi måske ikke altid selv praktiserer den. Tænk bare på alle slankeklurene i januar! Omvendt vækker det generel forargelse, hvis man ser et meget overvægtigt menneske spise en stor flødeis midt på gaden.

Og derfor er der nok også mange kristne, der gennem tiderne har syntes, at beretningen om brylluppet i Kana er fuldstændig overflødig. Det er jo ikke for at frelse fortabte sjæle, at Jesus gør dette tegn; det er ikke for at hjælpe en stakkels syg eller blind eller døv. Nej, dette tegn kommer udelukkende for at give lidt ekstra glæde til en fest. En glæde, der oven i købet ikke har noget som helst åndeligt over sig, men udelukkende noget helt i gennem jordisk. Ja, det hele er ligesom lidt overdrevet. For det er jo *vin*, der er tale om, og ikke bare en smule, men

faktisk rigtig, rigtig meget: Når de 6 kar var fyldt op, gav det omkring 600 liter, og vinen var første klasse, så festen har udviklet sig til mere end munter. Hvad er da det for noget? Hvad skal sådan en historie om overforbrug og ødselhed uden måde dog til for i vores Bibel, kan vi snerpet spørge.

”Gud ske lov, beretningen er med”, vil jeg svare de sammenknæbne læber. Og ikke kun hører vi beretningen, nej, vi får også at vide, at det var sådan, det hele begyndte; det første Jesus gjorde efter sin dåb, var at gå til fest og skabe vin. Ingen moralske løftede pegefingre om, hvad man bør og ikke bør; ingen beskeder om, at nu havde festen vist også varet længe nok, og at gæsterne hellere måtte gå hjem, mens de stadig var ædru. Nej, han skabte vin i overflod. Underet, hvor vand blev til vin var det første tegn, han udførte. Man kan også sige, at tegnet var hans programerklæring; at holde en gevaldig fest!

Jeg har det tit sådan, særlig når jeg læser i *Johannesevangeliet*, at jeg kan studse og undre mig, sommetider mere mig over små kommentarer og sidebemærkninger, der lige som har sneget sig ind i teksten. Johannes kan tilføje til en beretning, at der er meget græs et sted, at en mand har været syg i netop 38 år, og her hører vi ikke bare, at der var *nogle* vandkar, men at der står *6* kar. Og så er det, at jeg ikke kan lade være med at spekulere på, at det nok ikke er helt tilfældigt.

Karrene var brugt til rituel renselse. Det var ikke vaskekummer, som vi kender dem, hvor vi nok kan have brug for at vaske havejord eller maskinolie af, inden vi sætter os til

bords, nej, de kæmpestore kar rummede i virkeligheden normalt ikke mere end nogle ganske få dråber vand, som rettroende jøder skulle rense sig rituelt med, inden de satte sig til bords.

6 kar var der; 6 - som antallet på de 6 dage, Guds brugte til at skabe jorden på. 6 dage, som de dage, et menneske skal arbejde, knokle i sit ansigts sved hver uge, inden vi kan holde fri og slappe af.

Jeg tror, at Johannes har villet understrege med tallet 6, at det er så langt, vi mennesker af os selv kan komme; vi kan forholde os til knokleriet; det er vi skabt til – og det er også, hvad vi kan rumme i forhold til Gud – vores forhold til Gud bliver så let anstrengt, til noget knokleri, hvis det er os, der skal sætte dagsordenen. Hvis vi kun mærker efter inde i os selv, så bliver det let til strenge love og regler, Gud bliver for os en, der straffer os, er uretfærdig, lader uhyggelige naturkatastrofer ske, eller Gud er en, der tager vores elskede fra os midt i livet. Men historien i dag fortæller os noget helt andet. Den fortæller os, at vi kan stille nok så mange love og regler op, at vi kan slide og knokle, men der er noget, der er større.

Se, da Gud skabte jorden, arbejdede han i 6 dage – og på den 7. dag hvilede han. Han havde skabt alt – og dog manglede noget. Det blev overladt til Jesus. Jesus måtte være den, der skulle gøre den sidste dags arbejde færdigt – 7.-dagsarbejdet. En programerklæring blev sat op på Jesu første arbejdsdag ved brylluppet i Kana: At de 6 kar skulle fyldes til overflod med glæde, dét var 7.-dagsarbejdet; det arbejde, som blev fuldbragt påskemorgen godt et år senere, da

Jesus opstod fra de døde.

Men *hvorfor*, kan vi måske spørge, *hvorfor* er denne lidt amoralske fortælling dog en, vi skal høre på sådan en fredelige søndag morgen? For *hvordan* bryllupsfesten endte med så store og rigelige mængder af vin, ja, det kan vi jo nok regne ud.

Men beretningen her skal vi høre, fordi den i allerhøjeste grad har noget med os at gøre. På et tidspunkt var der en tv-reklame for et stort dansk supermarked, som mange af jer har set: En kampklædt kvinde, bevæbnet med brød, juice og dåser med tomater ses sammen med sine to børn. Og så følger teksten: ”Start ugen i Kvickly – og bliv kampklar til hverdagen”.

Og da er det så, at Jesus kommer med et radikalt andet forslag. Og Jesu forslag lyder: ”Start ugen i kirken, og undgå at hverdagen bliver en kamp”. Begynd ugen med at komme her og mød ham, der skaber vand om til vin, ham, der skaber hverdag om til fest, ham, der skaber overskud ud af vores udbrændthed. Mød ham, der ikke går op i indviklede regler og regnskaber og rituelle forskrifter, men som giver i overflod.

Vi møder ham her i kirken, han kommer os i møde og giver sig selv, øser sig selv op til os, når vi kommer op til altersranken. Og det er dér, i denne sammenhæng at vi skal høre ordene om brylluppet i Kana. For Jesus er ingen karrig giver. Det kan godt være, at de 6 hverdage, der ligger bag os i denne uge har været indviklede og forkludrede. De kan have været fulde af vanskelige gøremål eller af knudrede tanker og ensomhed. Men Jesus overtrumfer det hele. Han hælder op - helt op til os, rigeligt – som en spritter en gang

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

råbte med sin sprukne røst inde i Domkirken til sognepræsten: ”Bare fyld helt op, præst”. Det gør Jesus. Han fylder helt op med sin kærlighed og fred, med sin trøst og opmuntring, og begynder vi ugen med ham og tager ham med ind i ugen, der kommer, så behøver vi ikke at se ugen, de 6 dage, der ligger foran os som en kamp, vi skal igennem, vi behøver ikke at ruste os og blive kampklare, men ugen vil blive til en velsignelse.

Amen.

Gerda Jessen

Tvilum.

Salmer:

2, 309, 144, 68, 697.